

နိဒါန်း

ညကတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီ။

အလိုက်မသိသူပူသောင်းကျန်းနေခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများလည်းပြန်သွားကြလေပြီ။

အိမ်ကလေးက လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ငြိမ်သက်နေသလို . . . .

တံခါးတွေလည်း ပိတ်ပြီးပြီမို့ အိပ်ကြရုံသာရှိတော့ သော်လည်း အိမ်ရှင်လူသားနှစ်ဦးမှာတော့

မလှုပ်မယှက် ညှော်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြဆဲ . . . တစ်နေ့လုံး ရယ်သံမောသံတို့ဖြင့် ဆူညံ လွှမ်းခြုံ

နေခဲ့သော်လည်း အခုတော့ တိတ်ဆိတ်မှုက မင်းမှုနေသည် . . .

အပြင်လောကမှာ - လရောင်တို့ ကျပြန်နေပါသလား။

နှင်းတို့ဖြင့် အေးမြနေပါသလား။

ပန်းရနံ့တို့ သင်းထုံနေပါသလား။

အိမ်ကလေး အတွင်းမှာ တော့ - ရင်ခုန်သံတို့ ပြန်ကျနေခဲ့ပါသည် ၊

မြတ်နိုးမှု တို့ဖြင့် အေးမြနေခဲ့ပါသည် ၊

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ သင်းထုံနေခဲ့ကြပါသည်။

“နေခင်းက ညှော်ခဲပွဲမှာ အရမ်းပင်ပန်းတာပဲနော်”

စကားမရှိ စကားရှုပြီး တိတ်ဆိတ်မှုကိုဖြိုခွဲရန် ကျနော်ကြိုးစားလိုက်သည်။

“အင်းနော်၊ မင်္ဂလာဆောင်ရတာ တကယ်မလွယ်ဘူး ။”

ဝတ်ရည်ကလည်း အလိုက်သင့်ပြန်ဖြေရင်း တည်ငြိမ်မှု ကို တည်ဆောက်နေသည် . . .

“ဝတ်ရည်နားတော့လေ . . . ကိုလည်းခဏနေရင် လာခဲ့မယ် . . .”

“ဟုတ်”

ခေါင်းလေးငုံ့ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ တိတ်ဆိတ် ဝင်ရောက်သွားတဲ့ ဝတ်ရည်ကိုကြည့်ရင်း

ကျနော် ရင်တွေ လှိုင်းထကျန်ခဲ့သည် . . . .

ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အတိတ်ကို ပြန်တွေ့ကြည့်လျှင် သိပ်ပြီးအဆန်းတကြယ်မရှိလှပါ။

သူငယ်ချင်းဘဝမှ တဆင့်တက်လာတဲ့ ကျနော်ကို “စဉ်းစားပါရစေဦး” ဆိုသော စကားဖြင့် ဝတ်ရည် အကြာကြီး

မရှောင်ပုန်းနိုင်ခဲ့ပါ . . . ဆောင်းမနက်ခင်းတခုမှာ သူနဲ့ကျနော် ချစ်သူ ဘဝရောက်ခဲ့ကြပါတယ် ။

အိတ်တန်းက မနက်ခင်းဟာ နှင်းတွေနဲ့ ဝေ လို့ . . . .

ချစ်သူကလည်း ရှက်ပြီးတွေ့ဝေလို့ . . . .

ကျနော်ကတော့ သူ ဖြေးဖြေးသာသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာကိုကြည့်ရင်း ။

လောကကြီးကို ခဏမေ့သွားခဲ့ရ . . . (အဲဒီအချိန်က တတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်မှာကို ကျနော် တွေးမပူခဲ့ပါ။ ဝတ်ရည်

အတွက် ကဗျာတွေရေးဖို့ ကိုသာ အားထုတ်မိနေခဲ့ ။

ကျနော်ရဲ့အပျော်လေးတွေကို ရပ်တန့် ပစ်ခဲ့တာကတော့ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ပါပဲ . . .

ကျနော် လျှောက်ထားခဲ့တဲ့ ကျောင်းဝင်ခွင့်ကို ရရှိခဲ့ချိန်မှာ ဝတ်ရည်ကို ခွဲထားရစ်ပြီး ကျနော် နိုင်ငံခြားကိုထွက်

ခဲ့ရတယ်လေ . . . ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ဆိုတာ ကိုယ်စီသိနေလျက်နဲ့ ဖြေသိမ့်မရနိုင်တဲ့အဖြစ်ပါပဲ ။ လေခဝိပ်မှာ သူမငိုပါဘူး

. . . ဒါပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ မိုးတွေပြိုနေတာ ကျနော်မြင်နေခဲ့ရတယ် ။

ကျနော် ကိုယ်တိုင်လည်း ယောက်ျားတန်ခိုး မငိုရုံတမယ်မို့ပါ . . . သူ့ကိုဖြေသိမ့် ဖို့စကားတစ်ခွန်းကို ကျနော်ရှုမရွံ

ခဲ့ပါဘူး . . . ကိုယ်တိုင် ဆောက်တည်ရာမရသူ တစ်ယောက်ဟာ သူတပါးကို ဘယ်လောက်နှစ်သိမ့်နိုင်မလဲ ဆိုတာ

တွေးမိတော့ ကျနော် ဆွံ့အနေနဲ့ ရပါတယ် . . . .

ဘာမှ မမှပဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ အငို မျက်ဝန်းများရဲ့ အမိန့်တွေကိုနာခံရင်း ကျနော် သုံးနှစ်လုံးလုံး ကောင်းမွန်စွာ

ပညာသင် ခဲ့ပါတယ် . . . သူကလည်း သစ္စာရှိစွာစောင့် နေခဲ့တယ်လေ . . . .

° ဒီလိုနဲ့ တိမ်ပြာပြာ နေ့တနေ့ ဆန်းဒေးမှာတော့ ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ကြတယ် ။ ကဗျာလေးရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုတော့ "ဘဝသစ်" လို့ ပေးရမယ်ထင်ပါရဲ့ ။

° ရည်းစားဘဝ အတွေ့အကြုံ တွေကို မရရှိခဲ့တဲ့ ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ လင်မယားဘဝကို လက်ခံလိုက်ဖို့ ရုတ်တရက် အဆင်သင့်မဖြစ်ကြပါဘူး . . . .
ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျနော်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညဟာ တိတ်ဆိတ်မှုတို့ ကြီးစိုးနေခဲ့ ။

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ လမ်းညွှန်မှု၊ တွေ့ကို ပြန်လည် ကြားယောင်မိတော့ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ပူနွေးလာ သလိုလို၊ စိတ်တွေက အခန်းထဲကို အကြိမ်ကြိမ်ပြေးဝင်နေ ပေမယ့် လူကတော့ ဧည့်ခန်းမှာ မလှုပ်မယှက် . . . .
ဒီအချိန်ဆိုရင် သူငယ်ချင်း လင်မယားတွေ ကျနော်တို့အကြောင်းပြောပြီး ရီနေကြမလား လို့ တွေးမိတော့ ကျနော် ချွေးပြန်လာမိသည် . . . .
ဝတ်ရည်ရော ဘာတွေတွေးနေမလဲ လို့ စဉ်းစားမိတော့ ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံလာပြန်သည် . . . .
အဝေးက သံချောင်းခေါက်သံ သဲ့သဲ့ ကြားရပေမယ့် ဘယ်နှစ်ချက်မှန်းလဲ မသိလိုက်၊
ရေတစ်ခွက်ကို အခါပွယ်မဲ့ မော့သောက်ရင်း စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဝတ်ရည်ကို ကြောက်နေတာလား။
အားနာနေတာလား။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . . အဖြေရှာ မရပါ ။
အခုနေ့များ ဝတ်ရည်လှမ်းခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမှာပဲ လို့ တွေးမိပြန်သည် . . . .
ပြီးမှ - မဖြစ်နိုင်မှန်းသိရင်နဲ့ မျှော်လင့်ချင်နေ သော ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြီးမိပြန်သည် ။
ဒါဆို တညလုံးဒီမှာ ထိုင်နေမလား . . . . (မဖြစ်နိုင်တာ)
နောက်ဆုံး - ချီတုံချက် အတွေးတွေကို ပစ်ချရင်း ခြေလှမ်းတွေကို အိပ်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည် ။
စာမေးပွဲခန်းထဲကို ဝင်တော့မယ့် ကျောင်းသားတယောက်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ပေါ့ . . . .

°

° အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီးဝင်လိုက်တော့ ညအိပ်မီးပြာလဲ့လဲ့အောက်မှာ ဝတ်ရည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူမရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတဲ့အလှတရား တွေကို မှိန်ဖျော့ပျော့ အလင်းအောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့နေရသည်။ အမှားမှား အယွင်းယွင်း
အသက်ရှုရင်းနဲ့ပဲ သူ့အနားသို့ ကျနော်ရောက်သွားခဲ့ . . . .
သူနဲ့နားမှာ အသာအယာ ဝင်လှဲရင်း "ဝတ်ရည်" လို့တိုးတိုးလေးခေါ်တော့ ပြန်မထူးပါ ။
အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ချစ်သူကို ဖြည်းဖြည်းလေး သိုင်းဖက်ရင်း နဖူးလေးကို ဖွဖွနမ်းလိုက်သည် . . . .
သူ့မျက်လုံးလေးတွေက တင်းတင်းစေ့စေ့တဲ့ မျက်ခွံအောက်မှာ မငြိမ်သက်ကြ ။
သူ့လည်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို မြင်ရတော့ ကျနော် အနည်းငယ်တည်ငြိမ်သွားခဲ့သည် . . . .
ပန်းလေးကိုဆွဲယူရင်း နှုတ်ခမ်းလေးများကို ငဲ့ကာနမ်းလိုက်တော့ သူ ဆတ်ကန် လူးလွန်သွား၏ . . . .
မို့မောက်သော ရင်အစုံမှာလည်း နိမ့်ချည်ဖြင့်ချည် လှုပ်ရှားနေလေရဲ့ ။
ရင်သားဆီသို့ မဝဲမရလက်လှမ်းပြီးမှ လက်ကအောက်သို့အနည်းငယ်လျော့ပြီး ခါးလေးကိုပုံဖက်လိုက်မိပြန်သည် . . . .
ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်လုံးလေးများက ဖျတ်ကန်ဖွင့်ကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်မှေးစင်း သွားကြ၏ ။
ပြင်းပြသောဆန္ဒတစ်ခုက သွေးကြောတို့ ကို ပြည့်တင်းလာစေခဲ့ . . . .
ခပ်ကြမ်းကြမ်း အနမ်းတို့ကို ချွေးချရင်း လက်ဝှေ့ကလည်း ဘာကိုကိုင်တွယ်ရမှန်း မသိသလို သူ့ ခန ပွတ်သပ်ပြေးလွှားနေကြသည် ။
အနမ်းတစ်ခုရဲ့ ခရီးတစ်ဝက်မှာ နူးညံ့သော လျာနှစ်ခုတို့ တိုးတိုက်မိပြန်တော့၊
လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသူ တစ်ယောက်လို သူ့ကို တိုးဖက်မိပြန်သည် . . . .
သတိတို့က လွတ်တစ်ချက်၊ မိတစ်ချက် . . . .
ကျနော်ဟာ ဝမ်းသာစရာတစ်ခုကို သယ်ဆောင်ပြေးလွှားလာသူ တစ်ယောက်လို ကြည့်နူး လှိုက်မောနေခဲ့
"ဝတ်ရည်" လို့ ရင်ထဲကအကြိမ်ကြိမ် ခေါ်နေမိသော်လည်း သူ မကြားနိုင်ပါ . . . .
သူ့ဘာတွေပြောနေမယ်၊ ပြောချင်နေမယ်ဆိုတာလည်း ကျနော်မသိတော့ပါ ။
ဝတ်ရည် အခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ နူးညံ့သော လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် စိတ်ဆန္ဒတို့ရဲ့ ခေါ်ရာနောက်ကိုပဲ ကျနော်
ပြေးလိုက်နေမိ ခဲ့ပါတယ် ။

ရင်ခုန်ခြင်း လှိုင်းတွေကြားမှာ လူးလွန်းမှုပေါင်း အသိတစ်ချက်ပျက်ကနဲ ဝင်လာချိန်ကတော့ ။
ဝတ်ရည်ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို ကျနော်တံခါးခေါက် မိတဲ့အချိန်ပါပဲ . . . .
တင်းကြပ်နေတဲ့တားဆီးမှုတစ်ခုက ကျနော်ကို ရှေ့ဆက်မတိုးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံနေပါတယ် . . . .
ဒါပေမယ့် -ရုပ်တန်သွားမှုဟာ ခဏလေးပါပဲ . . . .
အဝေးကြီးကပြေးလာသူ တစ်ယောက်မို့ ပန်းဝင်ကြီးကို တိုးဖြတ်ဖို့ ကျနော်ဟာ တွေဝေမနေတော့ပါဘူး ။

မိမိမသိပြီးတားလိုက်တဲ့အသံ ၊ မဲ့သွားခဲ့တဲ့ ချစ်သူမျက်နှာလေး ၊ ကျနော်ကို ယောင်ရမ်းပြီး တွန်းလိုက်တဲ့ ။
လက်ကလေးနှစ်ဖက် ၊ တစ်ဖက်ကိုခေါင်းလေးစောင်းတဲ့ သွားတဲ့ ချစ်သူ . . . .
ကျနော် အသိစိတ်တွေက ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း . . . .
ပြီးတော့ ရုပ်တန်လို့ မရတော့တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ . . . ကိုယ့်ကိုကိုယ် မထိန်းချုပ်နိုင်တော့တဲ့ ခဏ ။
ပြောပြရန်ခက်ခဲသော သာယာမှုတခုက တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပြန့်နှံ့လာခဲ့သည် ။
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မေ့နေခဲ့ . . .
ခံစားမှုကမြင့်သထက်မြင့်လာခဲ့ပြီ . . . .
လေထဲသို့ လွင့်ထွက်သွားသလို ၊ ချောက်ကမ်းပါးမှ ပြုတ်ကျသွားသလို
ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်ဖြစ်နေရင်းမှ . . . .
နောက်ခုံးတော့ ကျနော် နွမ်းလျ ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည် ။

ကြည်နူးမှုများစွာဖြင့် ချစ်သူပါးပြင်လေးကို ဖွဖွနမ်းလိုက်သည် ။
သူမလက်ကလေးနှစ်ဖက်က ကျနော်ကိုဖက်ထားဆဲ . . .
ပြောစရာစကားတို့ မရှိသယောင် တယောက်ကိုတယောက် ငေးနေမိသည် ။
ဝတ်ရည်၏မျက်နှာတွင် ရမ္မက်၏ အရိပ်ငွေတို့ မတွေ့ရပါ ။
ဖြည့်ဆည်းသူတယောက်၏ နွမ်းလျကြည်နူးမှု ကိုသာမြင်နေရ၏ ။
အဝတ်မဲ့ခန္ဓာနှစ်ခုတို့က နှည့်စွာထိတွေ့ရင်း ရင်ခုန်သံကိုကြမ်းရှုစေပြန်သည် . . .
မြတ်နိုးမှုဖြင့်တိုးဖက်၍ နှုတ်ခမ်းလေးကိုနမ်းမိနေရင်း ။
သူမရဲ့တုံ့ပြန်အနမ်းတို့က ရင်အစုံကိုလှိုင်းထစေပြန်တော့ ကျနော် . . . .
ခံစား၍ မဝနိုင်သော အာရုံတို့အလယ်၌ မျောပါရပြန်သည် ။

သူမကို ကျနော် ရမ္မက်၊ ရလိုမှုတို့ဖြင့်ချစ်ခဲ့သည်မဟုတ်သော်လည်း ။
ရင်ခွင်ထက်သို့ ညွတ်ကျလာသော ပန်းတပွင့်ကိုတော့ ကျနော်
အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ နမ်းနှိုက်မိခဲ့လေသည် . . .

— — — —

နိဂုံး

ကျနော်အိပ်ယာမှ နိုးတော့ သူမက ကော်ဖီပွဲကိုပြင်နေခဲ့ပြီ ။
မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး ကော်ဖီသောက်ဖို့ ထိုင်မိတော့ ဝတ်ရည်က ညကအကြောင်းတွေ မသိသူတစ်ယောက်လို့
စကားတချို့ဆိုရင်း မျက်လုံးချင်းမဆိုင်အောင် နေနေ၏။
မနက်စောစော ရေမိုးချိုးပြီး ပါးကွက်ကလေးကွက်ထားသော မိန်းမလေးကိုကြည့်ရင်း ကျနော် စ ချင်စိတ်ပေါက်လာမိသည် ။
“ဝတ်ရည် . . . ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားလား ဟင်” လို့ မေးလိုက်တော့ ။
ပျက်ကနဲ ကျနော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း . . .
“ဘာတွေ လျော့ကမ်းနေတာလဲ” လို့ပြောရင်း ရှက်ပြီးလေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားလေသည် ။
ကျနော်တို့ ဘဝရှေ့ရေအတွက် ဝတ်ရည်ကို စကားလုံးများဖြင့် ကတိမပေးခဲ့ပါ ။
ရင်ထဲမှာ ခိုင်မာစွာခံစားနေရသော ဘဝနှစ်ခုတို့ ပေါင်းစည်းသွားမှုကို ဝတ်ရည်လည်းထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရမည် ဟု
ထင်ပါသည် ။
မနုဿက အဖြစ်အပျက်တို့သည်လည်း ကျနော်တို့နှစ်ယောက်၏ အချစ်ကို ညစ်နွမ်းသွားစေသည်ဟု ကျနော် မထင်ပါ . .

ကျနော် တို့ နှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သန့်စင်မှုများ ပေးအပ်လိုက်ကြသည် ဟုပဲ ထင်မြင်နေပါသည် ။
ပြီးပါပြီ။